

HET WERD HIER ZONET DRIE GRADEN WARMER...

Tja, wanneer je indertijd het damestrio The Three Degrees uit Philadelphia van dichtbij zag, ging je temperatuur met enkele graden omhoog. Ze maakten deel uit van de Phillysound, de fantastische soulmuziek die ons vanuit Philadelphia bereikte.

Op een dag in 1963 zat Fayette Pickney in de Amerikaanse stad Philadelphia bij één van haar vriendinnen thuis aan de piano, en begon zomaar te zingen. Ze wist echter niet dat er een platenproducent in de huiskamer zat. Na haar demonstratie stond die op en stelde zichzelf voor als "I'm Richard Barrett. I'll make you into stars." Barrett was in de jaren vijftig de stuwende kracht geweest achter doo wop groepen zoals The Chantels, Little Anthony & The Imperials, Frankie Lymon and The Teenagers en zijn eigen groep The Valentines. Pickney's mond viel open van verbazing. Barrett zette zich aan de piano en speelde een paar van de hits die hij geschreven had. Pickney zei: "Oh, you wrote that!" Hij vroeg haar en haar vriendinnen of ze serieus waren over gaan te zingen. De drie antwoorden bevestigend. Hij zei: "Look music's no game." Kort daarna werd het vrouwelijke soul zangtrio The Three Degrees opgericht. De drie dames waren allemaal in Philadelphia geboren en opgegroeid. De oorspronkelijke samenstelling bestond uit: Fayette Pickney, Shirley Porter en Linda Turner. Barrett liet hen in 1964 voor Swan Records hun eerste single, 'Gee Baby (I'm Sorry)' opnemen.

Pickney: "Our first recording was arranged, you see Richard had left New York to come to work for Swan Records in Philly."

Later dat jaar verlieten zowel Shirley Porter als Linda Turner de groep, en werden vervangen door Helen Scott en Janet Jones. Rond deze tijd begon Barrett ook als manager en producer op te treden voor zangeres Sheila Ferguson, een oude schoolvriendin van hem. Tegen 1966 besliste Helen Scott om de groep te verlaten en huisvrouw te worden. Sheila Ferguson nam haar plaats in de groep in, en zong in het achtergrondkoortje op alle vroegere Swan opnamen van The Three Degrees. Als bedanking deden deze laatste dat op haar solosingles. Het jaar daarop kwam Valerie Thompson bij de groep, in vervanging van Janet Jones die wegging. Ze scoorden enkele succesvolle platen bij Swan, zoals 'I'm Gonna Need You', 'Close Your Eyes' (een oude song van 5 Keys), en 'Look In My Eyes' (een nummer dat Richard oorspronkelijk voor The Chantels schreef in 1961). Tevens namen ze een eerste versie op van The Chantels' 'Maybe' (een nummer van Barrett).

De platenfirma had het echter moeilijk, omdat ze The Beatles kwijt waren geraakt, en de laatste releases niet te best verkochten. Maar toen traden de dames al op in nachtclubs. Pickney: "Richard took us to Boston to create and build up our stage work so that if and when we did get a hit record we had an act. Because a lot of groups get a hit and they don't know the front from the back of the stage. We thought it would really be a feather in our cap to be able to perform and entertain people as well as just singing the record. So that's how we got out on the road working and working and in a year or so we had gained popularity and worked up our way to the largest nightclub in Boston. And from there we signed with a major agency and performed in big

nightclubs all over the world. But you need records for exposure, you can't travel that fast, you know, when you have a hit record your name means something, you can have concerts and you can fill houses with tremendous capacities. Mind, some of the big nightclubs have closed down and now unless you're a superstar you can't really make a lot of money."

De dames hun agenda met boekingen in nachtclubs groeide en ze tekenden een platencontract met Warner Bros. Records. De single werd 'Contact' maar het contract werd vroegtijdig beëindigd. Ook hun verblijf bij Metromedia, waar ze 'The Feeling of Love' opnamen, was van korte duur.

Sheila Ferguson: "In 1969 we, or should I say Richard, teamed up with Kenny Gamble and Leon Huff – they and Chess Records had their Neptune label. We had met Kenny and Leon when we were with Swan, they weren't into producing then though they were writing songs all the time. So they and Richard used to collaborate sometimes and they started to get more into producing. They saw us at the Latin Casino in New Jersey and they'd like to record us. We did one track, 'What I See', just the one track. They released it and we didn't even know they were going to put it out – a deal was going to be negotiated. But by the time it came out we had already signed with Roulette." The Three Degrees waren nu bij Roulette Records ondergebracht en scoorden een hit met een cover van 'Maybe' van The Chantels. Het nummer klom in de zomer van 1970 naar nummer vier in de R&B charts.

Pickney: "When we signed with Roulette we did a new version of 'Maybe'. It was our biggest hit, and a lot of people say our best record. It was the first time we'd ever done a wailing kind of soul thing. Valerie did the lead and that big monologue got to all the girls. It still gets to the girls in the audience when we do it on stage. We did an album with Roulette, some R&B tunes, some standards, some rock, like our cabaret act really." 'Maybe' werd hun eerste nationaal succes. Opvolger 'I Do Take You' bleef steken op de zevende plaats in dezelfde hitlijst.

Ferguson: "After 'Maybe' we tried a whole range of different styles on singles. We did a real funky thing, 'You're The One', Sly Stone wrote that first for Little Sister, and 'Ebb Tide' the standard. We stayed with Roulette till our contract ran out but we were so busy with so many other things it's surprising we had time to record anything!"

De groep had een klein rolletje in de film 'The French Connection' uit 1971, waarin ze tijdens een cabaretsceñe het nummer 'Everybody Gets To Go To The Moon' brachten. Daarnaast deden ze wat tv werk en toerden ook rond met Engelbert Humperdinck.

Pickney: "Backing him was a new experience! But we weren't really sorry to leave Roulette and we weren't really pleased to join Gamble and Huff."

Barrett: "I wasn't happy with the way record companies were handling the group. The sessions I was producing weren't very satisfying. Well, by 1969 Gamble and Huff had really blown the Philly thing wide open. Everyone was interested in them – it was like my vision of what Philly could become was really coming true. So I thought it'd be nice if teamed up."

Hoe dan ook iedereen deed er winst aan. Barrett had dit ruw gevormde trio uit het Swan tijdperk weggehaald en ze opgeleid tot ze tevoorschijn kwamen als iets wat we nog niet eerder gezien hadden. Hun aantrekking lag in hun

tegenstellingen. Ze waren zwart, maar hun driestemmige harmonieën was mijlenver verwijderd van de traditionele zwarte soulsets. Sheila's theatrale leadzang brak slechts occasioneel door. Ze brachten soulsongs, maar voor elke Motown tune was er een Broadway medley, en voor elke Sly Stone funk was er een David Gates ballade. Ze waren uitermate sexy, en steeds gekleed in mooie kleren, die hun mooie lichamen flink in de verf zetten. Hun heupenwiegende bewegingen op scène hadden een soort antiseptische opvallendheid zonder echt seksueel over te komen. De rockjournalisten haatten hen. Eén schreef "They are like black Barbi dolls. Posturing and wriggling in a dewy lipped, lacquer haired, synchronized dance stepped orgy of visual theatrics. Their singing is shrill and without grace. But their charisma is total. One cannot avert one's gaze. They are a hypnotic tribute to all that is tasteless, the ultimate plastic performers for a plastic world." Die journalist had blijkbaar nooit gehoord wat gesofistikeerd was! Ondanks de kritiek groeide hun populariteit in de nachtclubs en halverwege 1973 sloten ze terug bij Gamble & Huff aan. Barrett regelde voor hen een platencontract bij PIR, ofwel Philadelphia International Records. Misschien herinnert u zich dat ik over deze muziekstijl een gans artikel schreef.

Pickney: "We were very excited about joining Philadelphia International. We did an album at Sigma Sound and as soon as we heard the musicians there, we knew we were going to get with the younger fans who buy records. We would play shows to an adult audience, but it's the teenagers who buy records. We cut the 'Three Degrees' album and it was very successful for us." Hun eerste single daaruit werd 'Dirty Ol' Man', en het was met dit nummer dat ik ze in 1973 ontdekte. De single stootte door tot nummer één in de Nederlandse hitparade.

Korte tijd later benaderde Don Cornelius, de producer en gastheer van de tv-show 'Soul Train', de heren Gamble & Huff. Dat was toentertijd de topshow. Hij verzocht hen om een tune voor de show. Gamble kwam voor de dag met de naam 'T.S.O.P. (The Sound of Philadelphia)' door de groep MFSB, en ze gebruikten de stemmen van The Three Degrees aan het einde van de song. Wanneer de show uitgezonden werd, steeg de publiekelijke vraag naar de release van dit thema. Eerst was men bij PIR aarzelend om dit te doen, maar uiteindelijk gingen ze ervoor. Het werd een gouden smash hit! Nummer één in de R&B charts, en gedurende twee weken nummer één in de popcharts.

In de lente van 1974 kwam de song 'When Will I See You Again' uit op single, en die haalde platina, want hij werd meer dan twee miljoen maal verkocht. Hij was goed voor een vierde plaats in de R&B charts, en een tweede plaats in de popcharts. Nadien bleef de uitgebrachte single 'Year Of Decision' steken op nummer vierenzeventig in de R&B charts. Een tweede samenwerking met MFSB, nl. de single 'Love Is The Message' klom in de zomer van dat jaar tot nummer tweeënveertig in de R&B charts.

Hun debuutelpée 'The Three Degrees' lag laat in dat jaar in de winkels. 'Dirty Ol' Man', 'When Will I See You Again' en 'Year Of Decision' stonden er op. Nog een track van die plaat, 'I Didn't Know', geschreven en geproduceerd door Bunny Sigler, kwam op single uit, maar kon het succes niet herhalen. Begin 1975 trad de groep op in de NBC tv-show 'Sanford and Son', waar ze dat nummer zongen.

In oktober 1974 kwam de volgende single 'Get Your Love Back' eraan, als voorbode van hun tweede elpee. Die deed niet veel in de hitparade. De tweede plaat heette 'With Love' en verscheen in 1975. Hierop stond het prachtige 'Take Good Care Of Yourself', dat tot nummer éénentwintig klom in de Nederlandse hitparade. 'T.S.O.P. (The Sound Of Philadelphia)' was ook aanwezig en de tevens de volgende single 'Long Lost Lover', maar dat nummer bleef steken in de tipparade. Rond deze tijd liet Prins Charles van Groot-Brittannië weten dat The Three Degrees zijn favoriete groep was. De platenfirma bracht dat jaar nog de verzamelelpee 'The Three Degrees International' uit, met daarop alle bekende nummers.

In 1976 verliet Pickney de groep, en die werd vervangen door de terugkerende Helen Scott.

De overkoepelende platenfirma CBS bracht in 1977 het album 'Standing Up For Love' uit.

In datzelfde jaar kwam de conceptplaat 'Let's Clean Up The Ghetto' eraan, een initiatief dat de sterren van PIR verenigde op elpee. 'Year Of Decision' stond erop. De opbrengst van deze plaat werd volledig weggeschonken aan programma's voor de ontwikkeling van de zwarte gemeenschappen.

Het jaar daarop tekenden de dames bij het Europese danslabel Ariola Records. De elpee 'New Dimensions' verscheen. Sterproducer Giorgio Moroder produceerde hen nu, die met zijn elektronische discosound voorheen Donna Summer al bekend gemaakt had. In 1979 verscheen de single 'Giving Up, Giving In' die zeer populair was in de discotheken, en dat hitsucces werd verder gezet met 'The Runner'. Later volgde nog het tragere nummer 'Woman In Love'. In datzelfde jaar kwam dan de tweede elpee op dit label eraan, die '3D' heette. Hierop stonden 'Jump The Gun', en de cover 'My Simple Heart'. Dit laatste nummer stootte door tot de top tien.

Nog in datzelfde jaar waren de dames ook terug te vinden op de soundtrack van de film 'The Golden Lady'. Het trio zong de titelsong van die prent.

Ik had hierboven al aangestipt dat de groep tot de favorieten van de Britse Prins Charles behoorden. Ze traden dan ook op in Buckingham Palace tijdens het feestje voor zijn dertigste verjaardag. Tevens waren ze gasten tijdens het huwelijk van Charles met wijlen prinses Diana.

Tijdens de eerste helft van de jaren tachtig brachten ze in de UK de cd's 'Album Of Love' en 'Live in the UK' uit. Hieruit kwamen de singles 'Liar' en 'A Sonnet to Love'. Valerie: "In die periode was het nog niet "in de mode" om heen en weer te vliegen naar de USA als je een hit had, en de mensen in Europa hielden van ons. Daarom bleven wij hier rondtoeren. We hebben jaren getracht onze "come back" te maken in Amerika. We hadden echter zo'n enorm succes in Europa dat, elke keer wij in de problemen zaten, wij deze vergaten door terug te keren naar Europa en er op te treden voor een bende enthousiaste fans."

Het Britse producerstrio Stock/Aitken/Waterman bezorgde hen in 1985 een tophit met het nummer 'The Heaven I Need', dat opgenomen werd op Supreme Records. In 1986 verliet Sheila Ferguson de groep, en zij werd vervangen door Victoria Wallace.

Drie jaar later tekenden ze bij Ichiban Records, en releasten de cd '... And Holding!'. Datzelfde jaar kwam er ook een live cd met Billy Paul en Harold Melvin and the Bluenotes, opgenomen tijdens een TSOP tournee in de zomer.

Sheila Ferguson's soloproject 'Soul Food' kwam dat jaar ook uit.

Tijdens de jaren negentig ging Victoria Wallace ook de deur uit, en Cynthia Garrison kwam in haar plaats. Samen met Scott en Thompson namen ze drie albums op.

Op 6/6/1997 zag ik ze in de samenstelling Helen Scott-Leggings, Valerie Christie en Cynthia Garrison in de Oktoberhallen in Wieze. De voetbalploeg Eendracht Aalst had ze uitgenodigd in het kader van 'The Legendary Ladies in Concert'. Ze deelden de scène met The Supremes en met Sister Sledge. Het werd een fantastisch optreden en na de show ging ik backstage om mijn platen te laten tekenen. Dat zijn de krabbels die u soms op de scans van de elpees ziet.

Zij verklapten tevens hun geheim van hun succes: "Je moet je aanpassen en met je tijd meegaan...als je dat niet doet zal zelfs je grootste fan op de duur afhaken..." Wel, sedertdien heb ik maar weinig meer van hen gehoord, buiten enkele verzamelcd's. Toch heeft het trio duidelijk zijn stempel op de muziek gedrukt en werd zelfs eens in het Guinness Book of World Records vermeld als "het langstlevende damestrio".

Discografie:

1970 'Maybe'	Roulette
1974 'The Three Degrees'	PIR
1975 'With Love'	PIR
1975 'Live'	PIR
1975 'So Much in Love'	Roulette
1977 'Standing Up for Love'	PIR
1978 'New Dimensions'	Ariola
1979 '3-D'	Ariola
1989 '...And Holding'	Ichiban
1995 'Philly Soul'	Hallmark
1995 'When Will I See You Again'	Mastertone
1998 'Greatest Hits'	Zyx
2001 'Three Degrees Christmas'	BCI
2002 'All the Hits Plus More'	Prestige Elite
2003 'Sounds of Philadelphia'	Fabulous

Patrick Van de Wiele